

Fragment uit het getuigenis van pater Vincent Nagle * tijdens de CL NL-zomervakantie in Altenberg, Odenthal, 27 juli 2026

Pieter Bruegel de Oude, Caritas - Werken van barmhartigheid, 1559, Museum Boijmans Van Beuningen, Rotterdam, detail: 'De zieken bezoeken' en 'De daklozen opvangen'

Emma: Mijn vraag heeft betrekking op uw recente werk waarbij u mensen begeleidt die ernstig ziek zijn. Ik ben geneigd om iets wat je doet lijden te zien als iets persoonlijks, iets privé. Iets dat alleen aan jou is toebedeeld. Tegelijkertijd ervaar ik heel duidelijk dat ik juist in en door de pijn heen begeleid zou willen worden. Ik zou heel graag niet alleen willen zijn. En toch overkomt het specifieke feit dat het lijden veroorzaakt mij, en alleen mij. Wat betekent het om werkelijk begeleid te worden tijdens pijn en lijden, en door de drama's in het leven heen? Het maakt zeker een groot verschil of je die alleen doormaakt of niet.

Vincent Nagle: Ik wil beginnen met te zeggen dat ik echt heb ontdekt dat begeleiding de dynamiek van verlossing is. Dit is echt waar.

Hoe zit het met een situatie waarin niemand bij je kan zijn wanneer je geconfronteerd wordt met iets specifiek dat je doet lijden?

Niemand kan bij je zijn in die herinnering, in die pijn, in die angst, in de angst voor je sterfelijkheid, in je angst om je schatten in het leven te verliezen, de mensen van wie je houdt te verliezen, jezelf te verliezen, zoals ik deed in die jaren van waanzin en drugs. Ik bedoel, ik kon nooit meer terug naar school. Ik ben echt de helft van mijn hersenen kwijtgeraakt. Ik kan mijn dag niet indelen. Dat lukt me gewoon niet. Ik heb twee mensen die me overdag bellen om me eraan te herinneren wat ik moet doen. Ik ben mijn verstand

kwijtgeraakt. Ik ben mijn verstand kwijtgeraakt en vroeger had ik een verstand waar mensen bewondering voor hadden. Dat heb ik nu niet meer.

En dan het verlies van onze schatten, toch? Het verlies van mijn mobiliteit, het verlies van mijn kinderen, het verlies van mijn partner, het verlies van mijn vrienden, het verlies van mijn familie. We gaan ze allemaal verliezen. We raken ze nu al allemaal kwijt. Het is een aftelling naar het verlies van alles. Het is niet zomaar iets dat zou kunnen gebeuren, het staat 'in het contract' en we zijn gewoon doodsbang.

Maar wie kan er bij je zijn in die angst, in jouw angst? Zoals je zegt: jouw schatten zijn jouw schatten, niet die van hen. Mijn gezondheid, mijn vermogen, mijn roeping, mijn huis, mijn werk, mijn vrienden, mijn reputatie.

Ik heb 'In de ban van de ring' 27 keer gelezen en pas toen ik in Palestina werkte ontdekte ik dat het hele doel van zijn werk – Tolkien schreef het expliciet: hij zei dat alle ware verhalen over de dood gaan omdat dat de vraag is – het hele doel van zijn werk is de vraag: is sterfelijkheid beter dan onsterfelijkheid? Elfen of mensen? Arwen of Aragorn?

Even terzijde: het mooiste en het prachtigste geschreven liefdesverhaal dat ik ooit in mijn leven heb gelezen staat in de bijlagen van 'In de ban van de ring'. Het is het verhaal van de liefde tussen Arwen en Aragorn. Een paar pagina's die heel dramatisch, heel triest, heel mooi en prachtig zijn. De vraag is: sterfelijkheid. Is het beter om een elf of een mens te zijn? Sterfelijk of onsterfelijk? Het verhaal is heel dramatisch en heel, heel mooi. Ga het vanavond lezen. Vanavond. Einde terzijde.

Maar om je vraag te beantwoorden: de duidelijke schoonheid van deze beweging binnen de Kerk – en van de Kerk zelf – van deze beweging binnen de Kerk die Comunione e Liberazione heet, is dat het een gemeenschap is. Waar kun je zo'n gemeenschap beleven? Ik heb in mijn leven veel ervaringen opgedaan en ik zeg je: „Vergeet 't maar. Dit is het. Dit is het”.

Ik heb andere prachtige christelijke en katholieke ervaringen gezien. Ik heb bijvoorbeeld enorm veel bewondering voor iets als het Opus Dei. Wat gezelschap betreft: genieten ze ervan om bij elkaar te zijn? Nou, het is leuk. Ik denk van wel. Toch is een gezelschap als het onze echt een uniek geschenk dat ons via don Giussani is gegeven.

Wat zei don Giussani over de gemeenschap? Nou, een van de dingen die hij over de gemeenschap zei, is: „wee“ – dat is een oud woord dat we alleen in de Bijbel en bij Shakespeare gebruiken. Zoiets als „guai“ in het Italiaans, en ik weet niet hoe het in veel andere talen heet... – Hoe dan ook, het betekent „arm mens“. Terug naar de woorden van don Giussani: 'arm ben je als je naar onze gemeenschap komt omwille van de gemeenschap zelf'. Op een gegeven moment zul je je verraden, teleurgesteld of in de steek gelaten voelen, want wij zijn slechts zondaars die gered moeten worden door de oneindige barmhartigheid van God. Er is hier niemand die niet wanhopig behoefte heeft aan de barmhartigheid van God. Niemand.

Don Giussani zegt ons: „Arme mensen, wee jullie, als jullie hier komen voor de gemeenschap.” Waarom? Wat is dan het doel van de gemeenschap? Hier wil ik jullie vraag

beantwoorden. De gemeenschap is de plek waar we komen om verliefd te zijn en in relatie te staan met Degene met wie we zijn wanneer we niet bij de mede-gemeenschapsleden zijn. Wanneer we voor onze bestemming staan, voor de oneindigheid, als we voor het mysterie staan. Wie is daar? Wiens gezicht is daar, in die verschrikkelijke afgrond? Wiens gezicht is daar in die donkere afgrond van het mysterie? Daar is de gemeenschap voor bedoeld. Als het dat niet is, dan zal het een teleurstelling in ons leven worden, een pijn in ons leven, een gevangenis in ons leven, en niet onze bevrijding. Onze gemeenschap zal niet onze bevrijding zijn, tenzij het de ontdekking wordt van het gezicht van Een Ander. Degene die nog steeds bij ons is wanneer we niet samen zijn. Hij is bij ons wanneer we samen zijn en de gemeenschap stelt ons in staat dat gezicht te herkennen, te leren kennen, zodat we Hem altijd kunnen herkennen en altijd naar Hem kunnen vragen, in het bijzonder ook wanneer we alleen zijn. De gemeenschap is niet het antwoord. Hij is het antwoord. De gemeenschap is het sacrament van Zijn aanwezigheid. Nogmaals: de gemeenschap is het sacrament van Zijn aanwezigheid. Zodat we, wanneer we niet vergezeld worden, toch weten met wie we zijn en wie bij ons is.

Ik ontdekte dit op een bepaalde dag. Ik werk met ernstig zieke mensen. En drie van de instellingen waarvoor ik als geestelijk verzorger werk – ik ben geestelijk verzorger voor veel verschillende instellingen – drie van deze instellingen zijn voor aids-patiënten. We horen niet veel meer over aids omdat er nu een behandelingsregime is. Het geneest aids niet, maar het kan je in staat stellen een relatief normaal leven te leiden, op voorwaarde dat je het programma, het regime, volgt. Hiervoor moet je een georganiseerd leven leiden. Het probleem is dat veel mensen die aids krijgen geen georganiseerd leven leiden; ze hebben een zeer chaotisch leven. Het zijn prostituees, mannelijke prostituees, transseksuele prostituees, drugsgebruikers en dealers. Het zijn vaak mensen die in hun leven veel bruggen hebben verbrand. Ze eindigen in eenzaamheid en beseffen dat ze stervende zijn. Dat is het moment waarop ik ze ontmoet. Ze hebben misschien nog een lange tijd te leven omdat we hen helpen met het opstarten van de behandeling, maar ze zijn al heel, heel, heel erg ziek.

Op een dag, het was tijdens de vastentijd, het was vrijdag, had ik het over Jezus aan het kruis. We keken naar enkele afbeeldingen van de Lijkwade van Turijn. Een van de aanwezigen zei – ik kan me de exacte woorden niet meer herinneren – maar hij zei zoiets als: „Weet je, als ik zo erg lijd, laat ik me gewoon door iemand doden.“ Ze reageerden allemaal zo. Ik vroeg: “Waarom?” Hun antwoord was niet: “Omdat ik de pijn niet wil, de pijn zal te erg zijn.” Het antwoord was ook niet: “Omdat ik de medicijnen niet kan betalen” of iets dergelijks. Het antwoord was en is altijd hetzelfde: “Omdat ik weet dat ik alleen zal zijn.” Ik weet dat ik alleen zal zijn. Dit is de doorslaggevende factor voor hoop. Want mijn broeders en zusters – als ik jullie zo mag noemen, hoewel ik al behoorlijk oud word... misschien kan ik gewoon zeggen: mijn zonen en dochters – waarom voelen we ons alleen? Waarom hebben we het gevoel dat deze wereld tegen ons is? Dat mijn leven tegen mij is? Dat mijn bestaan tegen mij is? Omdat ik Hem daar niet vind. Waarom vind ik Hem daar niet? Omdat ik daar zelf niet wil zijn. Ik wil daar niet zijn. Waarom wil ik daar niet zijn? Omdat er dood is, er pijn is, er vernedering is, er verraad is. Ik wil daar niet zijn. Ik wil gewoon dat het anders is.

Weten jullie wat de hel is? De hel is de plek waar al onze dromen en fantasieën uitkomen. Dat is de hel. Weten jullie waarom het de hel is? Omdat je er niemand tegenkomt. Niemand. Je bent alleen. Waarom ben je alleen? Hebben we geen fantasieën en dromen over feestjes

en samenzijn, lachen en dansen en andere dingen? Ja, maar in onze fantasie is er geen ruimte voor een ander zoals hij of zij is. Er is alleen ruimte voor de ander zoals ik wil dat hij of zij is. De hel is waar alles precies zo is zoals je het wilt, maar je ontmoet niemand, er is geen verbinding. Dat heet de hel.

En de hemel is waar geen van je dromen uitkomt, maar je een ontmoeting hebt die je gewoonweg overweldigt. En die blijft je overweldigen omdat het altijd meer is, meer dan je kunt weten of accepteren. Daarom vraagt het van je om te veranderen en te groeien en te lijden en je open te stellen, en dat is altijd meer.

Ik heb langzaam geleerd wat gezelschap is. Gezelschap betekent niet dat er mensen bij me in de buurt zijn. We delen allemaal de ervaring dat we tussen andere mensen zijn en ons toch volkomen en totaal alleen en verlaten voelen. Is dat jou ooit overkomen? De anderen waren er wel, maar dat betekende niet dat we het gevoel van gezelschap hadden.

Ik heb ontdekt dat er twee factoren nodig zijn om gezelschap te hebben.

De eerste factor is dat degene die dichtbij komt niets weg censureert. Hij of zij bekijkt het allemaal samen met jou. Er zijn zoveel mensen die dichtbij komen terwijl je lijdt, en dan zeggen ze:

„O, laten we het over iets vrolijks hebben.” Of: „Laten we naar een concert of de bioscoop gaan.” Daar is niets mis mee. Dat kunnen positieve ervaringen zijn, maar ze geven je niet het gevoel dat je begeleid wordt, toch? Ik ben er niet tegen om te zeggen: „Hé, laten we eropuit gaan en iets leuks, vermakelijks of moois doen”. Het enige punt is dat die voorstellen geen gezelschap bieden. De eerste factor is iemand die bereid is om samen met jou de werkelijkheid te bekijken zoals die is, met al haar dood, pijn en eenzaamheid. Ik heb er soms op aangedrongen om in een kamer te blijven wanneer een verlamde persoon zijn darmen moest ledigen. Een verlamde persoon heeft geen spieren onder de nek. Om zijn darmen te ledigen, moet men in de darmen gaan en ze leegmaken. Dat is geen prettig proces. Ik heb er soms op aangedrongen om daar te blijven, zodat de persoon weet dat ik er samen met hem of haar naar kijk.

Laten we verdergaan met de tweede factor. Ik ga een christelijk woord gebruiken dat ik gewoonlijk niet gebruik omdat het een ‘groot’ woord is. Ik zal je daarna ook een eenvoudiger woord geven. Als ik het ‘grote’ woord gebruik, is de tweede factor hoop. Maar laten we een beter hanteerbaar woord gebruiken: een ‘positieve hypothese’. Wat betekent dat? Bij de ander zijn met de hypothese dat het de moeite waard is om zo te leven, in de situatie waarin de ander zich bevindt. Op welke manier is het de moeite waard om zo te leven? Ik weet het niet. Laten we hier samen zijn en kijken, en ontdekken.

Dit is mijn ervaring na het begeleiden van honderden en honderden mensen: ik ben bij hen, we praten, ik luister en observeer. Op een bepaald moment kan ik zeggen: “Heb je dat gehoord? Heb je dat gezien? Begrijp je wat je net zei? Of wat er net is gebeurd? Of wat je me net hebt verteld? Zie je niet dat dit een antwoord is op wat je hebt gezegd? Je had me daar misschien nodig om het te zien, maar ik heb het niet gedaan. Ik kon er alleen maar op wijzen, je aandacht erop vestigen”.

Soms word ik gevraagd om in situaties te stappen die echt dramatisch zijn: zelfmoord, geweld, verlating, pijn. Natuurlijk ben ik bang. Soms ben ik bang omdat iets in mij zegt: ‘Wat

kan ik doen?' Nou, ik kan niets anders doen dan God om de genade vragen om er echt te zijn. Om er te zijn, intiem aanwezig te zijn, werkelijk aanwezig te zijn. Me vastklampen aan die omstandigheid, mezelf er niet tegen beschermen, mezelf er niet van afscheiden, het niet censureren.

Waarover hebben we vandaag tijdens de heilige mis gepreekt? De lendendoek (*Jeremia* 13,1-11)., dat ding dat zich om de geslachtsdelen van de man wikkelt. Sorry, dat is toch wat een lendendoek is, nietwaar? God zei tegen Jeremia: "Dat is het symbool van mijn volk, hoe ik wil dat zij zich aan mij vastklampen". Dat is dramatisch, nietwaar? Het is geen karamelsnoepje. Ik bedoel dat als we er voor de ander kunnen zijn, zonder te censureren en met een positieve houding, we op de een of andere manier zullen ontdekken dat dit niet tegen ons is, niet tegen haar, niet tegen hem, niet tegen hen. Ik heb die ervaring keer op keer op keer op keer meegemaakt.

Ik zal één voorbeeld geven. Ik weet dat het laat is, maar we hebben dit voorbeeld nodig om te beseffen dat we de werkelijkheid vaak over het hoofd zien. We missen het verlangen naar de werkelijkheid. We hebben geen verlangen naar de werkelijkheid. We verlangen naar de wereld zoals wij die willen hebben, niet naar de wereld zoals die is. Ik hoor zoveel katholieken en christenen zeggen: „We zijn hier om de wereld te veranderen“. Nou, rot op, rot op, rot op! Er is niets antichristelijker dan dat. Is dat wat Jezus deed? Heeft Jezus de wereld veranderd? Welke problemen heeft Hij opgelost? Vertel het me alsjeblieft, vertel het me nu meteen. Nee, onze missie is oneindig veel groter en ingrijpender dan dat. Onze missie – samen met Jezus – is om de wereld lief te hebben precies zoals ze is. Dat is wat alles verandert.

Hoe is deze reis voor mij begonnen? Iemand hield van mij in al mijn wreedheid, geweld en lelijkheid en offerde zichzelf voor mij op, precies zoals ik was. Dat is wat mij heeft veranderd. Ik ben wel degelijk veranderd, omdat Hij mij heeft veranderd. Wat mij heeft veranderd, is dat Hij van mij hield zonder direct in te grijpen om mij te veranderen.

Zo zijn we meestal in werkelijkheid: we vertellen God hoe we zouden willen dat het was, nietwaar? Dat is niet wat Titus Brandsma [1] deed. Dat is niet wat de heilige Paulus deed. Toen hij in Dachau zat, stond Titus bekend om zijn ongelooflijke zorg en toewijding aan anderen. Toen hij op sterven lag, offerde hij zichzelf op voor de anderen. Overigens staat in de biografie die ik over Titus Brandsma heb gelezen dat hij door een dodelijke injectie om het leven kwam, en niet dat hij stierf door een ouderdomsaandoening, zoals sommige media blijkaar beweren. Ik weet niet wat de reden voor deze discrepantie is. Ik lees in zijn leven een uitnodiging om de werkelijkheid te omarmen. Wat is de werkelijkheid? De werkelijkheid is de plek van de ontmoeting met God. Het punt is dat we ons niet verzoend hebben met de werkelijkheid. Waarom voelen we ons zo alleen? Omdat we niet samen op één plek zijn. We bevinden ons op dezelfde plek, maar iedereen zit in zijn eigen fantasie. Omdat we niet dezelfde fantasie hebben, zijn we niet samen.

Uiteindelijk gaat het er gewoon om samen naar de dingen te kijken – er echt naar te kijken, zoals ze zijn – en dat te doen met een positieve hypothese. We zullen die positieve hypothese vinden. Ze is er al. Ze wil alleen maar herkend worden. Hij zal het ons laten zien.

Nu – eindelijk – het concrete voorbeeld. Een maand geleden stierf een van mijn jongens van wie ik echt hield – ik hield echt van hem, ik hield echt van hem. Toen ik hem voor het eerst ontmoette, was het eerste wat hij tegen me zei: „Ik geloof niet in God. Ik wil niets over God horen. Je ziet op dit papier dat ik me al heb laten registreren om te worden geëuthanaseerd wanneer ik denk dat het tijd is. "Ik ga me niet laten vernederen, pijn lijden en zo."

Ik antwoordde: „Laten we gewoon beginnen met praten, om samen te kijken hoe de dingen in elkaar zitten, oké?." Hij was een heel innemende man, echt een innemende man. Zoals ik al zei, ik hield van hem. Ik hield echt van hem. Hoewel ik een paar keer mijn geduld met hem verloor. Hij zei tegen me: "Daar moet je aan werken." Ik antwoordde: "Ja, je hebt gelijk, dat moet ik inderdaad." We hadden het over Palestina en ik was echt mijn geduld kwijtgeraakt. Maar we liepen samen verder. Op een keer belde hij zijn arts om haar te vragen langs te komen en hem te laten inslapen. Ze was er niet. Ik was erbij toen ze terugbelde. Ze maakten de afspraak recht voor mijn neus. Ik zei: „Nou, ik zal er dan niet zijn. Ik ga de stad uit om een lezing te geven. "Doe het alsjeblieft de volgende dag, zodat ik terug kan komen en we elkaar nog kunnen zien voordat je dat doet." Hij antwoordde: „Oké." Die avond ging ik terug naar de parochie. Ik belde al mijn vrienden op. We kwamen bij elkaar, met zo'n 150 mensen, en we baden de hele avond tot laat voor het Heilig Sacrament, in gebed voor hem. Daarna vloog ik om 5.00 uur 's ochtends weg om die lezing te geven, en toen ik terugkwam, ging ik bij hem langs. Hij zei tegen me: "Eh, je raadt nooit wat er gebeurd is." Weet je, je was weggegaan, en een paar uur later zat ik aan de telefoon met een vriend van mij, in gesprek met hem. Plotseling drong het tot me door dat ik zo niet door kon gaan. Ik leef nog. Ik ben in leven. "Dit is het leven." Het was precies op het moment dat we allemaal samen voor het Heilig Sacrament aan het bidden waren.

Vanaf dat moment stelde hij zijn hart open. De week daarop zei hij tegen me: „Ik moet biechten". Ik antwoordde: „Nou, weet je, ik ben priester en ik kan de woorden uitspreken, maar de Enige die je kan vergeven is God. Dus dat gaan we samen met God doen. "Dat besef je toch wel?" Hij zei: „Oké".

Hij werd verliefd op Onze-Lieve-Vrouw, hij werd verliefd op Carlo Acutis... Carlo Acutis, die zijn buurman was. Ja, dat gezin was een buurman van zijn gezin. Hij werd gewoon verliefd op alles. Hij werd verliefd op de Eucharistie. Hij werd verliefd op de eucharistische wonderen op de website van Carlo Acutis.

Toch verviel hij af en toe weer in wanhoop en belde hij zijn arts. Een groot deel daarvan kwam doordat hij enkele jaren geleden zijn gezin had verlaten: zijn twee zonen en zijn vrouw. Eén zoon en zijn ex-vrouw haatten hem daarvoor. Ze haatten hem. Hij was een heel sympathieke man, maar hij hield gewoon niet van ruzie maken. Hij kon ruzie maken echt niet uitstaan. Hij kon het niet en wilde het ook niet. Het was een hel voor hem. Maar zijn vrouw maakte ruzie met hem. Het was een hel voor hem. En hij zag niet in waarom hij zo veel zou moeten lijden, en dus vertrok hij. Hij was erg rijk, erg knap, erg vriendelijk. De vrouwen waren dol op hem. „Waarom blijf ik bij haar? "Ze haat me, weet je." Hij had een heel fijn leven, maar hij kon niet bij de vrouwen blijven om de reden die ik eerder noemde: ze voldeden niet aan zijn fantasie, toch?

Zijn grootste pijn was dat ze hem zo erg haatten. Er was zo'n vijandigheid. Hij zei tegen me: "Ik kan er niets aan doen, want ze willen niet meer met me praten." Ze geven geen

antwoord... Ik kan er echt niets aan doen. Ik kan er niets aan doen. "Ik ga mijn dokter bellen..."

Ik antwoordde hem: "Er is eigenlijk wel iets wat je kunt doen. Weet je wat je kunt doen? Hetzelfde wat mensen altijd hebben gedaan om aan iemand anders te bewijzen dat ze van hem of haar houden. Wat doet een mens als hij niets meer kan zeggen? Wat doet hij om aan iemand te bewijzen dat hij van hem of haar houdt? Dat heet opoffering. Opoffering. Wat deed God voor ons toen we niet meer naar Hem wilden luisteren en er geen woorden waren die Hij tegen ons kon zeggen? Wat deed God? Hij offerde Zichzelf op. Hij offerde Zijn Zoon op. Dit is iets wat we niet kunnen negeren." Ik ging verder: "Je lijdt hier. Elke week – nou ja, niet echt elke week – vertel je me dat je hier niet wilt zijn. Je wilt eruit stappen. Je wilt zo snel mogelijk hier weg. Maar wat als je zou blijven voor hen, voor je vrouw en voor je zoon?"

Hij antwoordde: "Hoe zouden zij dat weten?"

Ik zei tegen hem: "Wie weet? Maar als je het doet, is er iets waarvoor je lijdt. Je blijft hier voor hen, om dicht bij hen te zijn, om de mogelijkheid tot verzoening met hen open te houden. Je lijdt uit liefde voor hen".

We zijn daar eens naar gaan kijken. Hij maakte enorme stappen. De week voordat hij stierf, zei hij iets tegen me dat verbazingwekkend was. Hij herinnerde zich iets wat ik hem veel eerder had verteld, iets in deze trant: 'Je bent echt een aardige vent. Je bent een geweldige kerel, maar je hebt voor jezelf geleefd.' Hij herhaalde mijn woorden en voegde er toen aan toe: „Ja, dat heb ik gedaan. Dat heb ik inderdaad gedaan. Maar weet je wat er op dit moment, in deze weken, met mij gebeurt? Ik had nooit geloofd dat het zou kunnen gebeuren. Ik kan het zien. Ik zie het in dit offer. Ik zie hoe mijn hart uit mijn lichaam komt en naar iemand anders toe gaat. Ik zie het gebeuren. "Ik had nooit gedacht dat het mogelijk was."

Hij stierf plotseling. Het was geen langzame achteruitgang. Hij was ziek en stierf plotseling, ongeveer vijf dagen na dat gesprek. Toen ik hem voor het eerst ontmoette, was hij zo vol angst, hij zag er lelijk uit. Toen hij stierf, was hij zo mooi. Hij was zo mooi. Hij stond in contact met zijn werkelijkheid omdat hij daar genade had gevonden, door erom te smeken. Om genade te smeken voor zichzelf, voor zijn familie, voor de wereld.

Ik merk dat wanneer ik bij mensen ben die deze vragen stellen, ik ze gewoon kan helpen inzien wat God hen over hun leven laat zien. Dat ze kunnen voelen dat ze niet alleen zijn, niet alleen omdat ik bij hen ben. Dat ze (ook) doordat ik bij hen ben, ontdekken dat iemand echt tot hen spreekt. Iemand die hen echt begeleidt. Iemand die hen echt laat zien dat dit de moeite waard is. Het is echt de moeite waard. Ik hoop dat ik je vraag heb beantwoord.

[1] De Nederlandse heilige wiens liturgische gedenkdag precies op de dag van het getuigenis wordt gevierd, namelijk op 27 juli.

Vincent Nagle (© Meeting Rimini)

Vincent Nagle is een priester van de Priesterbroederschap van de Missionarissen van Sint-Carolus Borromeus. Hij werd in 1958 geboren in San Francisco (Californië) en behaalde in 1981 zijn diploma in sociologie en vervolgens in 1987 in systematische theologie in Berkeley. Een ontmoeting met Italiaanse jongeren van de beweging Comunione e Liberazione bracht hem naar Italië, waar hij in 1992 in Rome tot priester werd gewijd. In Massachusetts (VS) werkte hij als ziekenhuispastor. Daarna was hij werkzaam bij het Latijnse Patriarchaat van Jeruzalem. In 2012 keerde hij terug naar Italië. Momenteel werkt hij als kapelaan bij de Fondazione Maddalena Grassi in Milaan, een stichting die zorg draagt voor ernstig zieke mensen.